

Dlouhá cesta za lvem

Dny plynuly.

Jednoho obzvlášť pěkného rána si medvěd brýlatý uvědomil, že už dlouho nenavštívil svého nejlepšího kamaráda lva. A tak se vydal ven, aby zjistil, jestli se počasí hodí na procházku. Sluníčko svítilo, pofukoval lehký vánek a bylo asi dvacet dva stupňů Celsia.

Ideální počasí na cestování, pomyslel si medvěd. Ale abych si byl jistý, měl bych si ještě poslechnout předpověď počasí v rádiu.

Rádio zapnul přesně v tom pravém okamžiku: „Dobré ráno, milí posluchači. Máme pro vás předpověď počasí: Svítí slunce, fouká lehký vánek a teploty se pohybují okolo dvaadvaceti stupňů Celsia. Pokud už dlouho uvažujete, že vyrazíte navštívit svého starého přítele, dneska je k tomu ta nejlepší příležitost.“

Medvěd se nenechal dvakrát pobízet a hned se vydal na cestu. V poledne ho totiž chtěl navštívit jezevec, ale do té doby bude dávno zpátky doma.

Sotva ušel dvě stě metrů, potkal myš, která si s ním chtěla trochu popovídat.

„Nemám čas!“ volal medvěd. „Cestovatelé by se neměli zastavovat.“

Myš se poškrábala na hlavě a zamumlala: „No jo, medvěd! Nemá čas ani na malý potlach.“

Medvěd si užíval procházku po louce a hlubokým lesem a pak už uviděl lva. Právě se chystal prostřít stůl před svojí chaloupkou. Měl velkou radost, když spatřil kamaráda, a pozval ho na snídani.

„To bude dobrota,“ liboval si medvěd a posadil se.

Během jídla nemluvili. Ne proto, že se to nepatří, spíš proto, že to bylo nepraktické. Z nepozornosti by mohlo něco spadnout na zem a přijít nazmar.

Ale když vyluxovali poslední drobečky, medvěd odstrčil talíř a povídá: „Už jsme se dlouho neviděli. Určitě aspoň tři dny.“

„Možná dokonce čtyři.“

„Ano, možná dokonce čtyři,“ přikývl medvěd. „Každopádně to bylo hrozně moc dlouho. Ale není to vůbec moje vina. Je to všechno tím, že bydlíš tak strašně daleko. Trvalo mi přinejmenším čtvrt hodiny, než jsem sem k tobě dorazil.“

„Propánajána, taková dálka,“ na to lev. „Ale proč je to *moje* vina? Vlastně je to spíš tak, že ty bydlíš daleko. Podívej, moje chaloupka je hned tady. Za pět vteřin můžeme být vevnitř, když budeme chtít. Ale tvoje chaloupka... ta odsud není ani vidět. Prostírá se mezi námi spousta krajiny.“

To medvěda zmátlo. Ještě před chvilkou byl skálopevně přesvědčený, že lev je ten, kdo bydlí daleko.

Váhavě řekl: „No ano, teď když jsem u tebe, mám také pocit, že bydlím docela daleko. Když jsem doma, je to jinak. Zvláštní, nemám pravdu?“

„Opravdu zvláštní,“ souhlasil lev. „Co s tím uděláme?“

„To nejjednodušší,“ řekl medvěd. „Nejjednodušší bude, když tu zůstanu. Pak to ode mě k tobě nebude ani trochu daleko. Nic nás nebude dělit, žádný les, louka ani řeka. Ovšem... pak bych vlastně nikdy nebyl doma.“

„A ještě horší by bylo,“ nadhodil lev, „že bys za mnou nikdy nemohl přijít, protože bys tu přece pořád byl. A obráceně zrovna tak.“

„Krucipísek,“ povzdychl si medvěd. „Je to čím dál složitější. Zůstat tu je jednoduché řešení, ale ne nejlepší. Kromě toho mě právě napadá, že musím co nejrychleji domů, čekám návštěvu.“

Lev chápavě přikývl: „To je dobrý důvod, proč jít domů. Také jsem byl dneska rád, že jsem doma, když přišla návštěva.“

„Kdopak tě navštívil?“ zeptal se medvěd.

„Ty,“ odpověděl lev. „Na druhou stranu... kdybys své návštěvě pověděl, že má přijít sem, tedy ke lvovi, nemusel bys domů.“

„To je pravda. Jenže pak by to nebyla moje návštěva, ale tvoje. Rozumíš tomu?“

Lev tomu rozuměl moc dobře: „Myslím, že to všechno dává smysl. Ty bydlíš tam a já tady a často se navštěvujeme.“

Medvěd přikývl: „Je to zkrátka báječně zařízeno, milý lve. Ale teď něco jiného: máš vůbec lví kartáč na hřívu?“

„Ale samozřejmě, kamaráde. Jinak by se přece moje báječná královská hříva zacuchala. Každý lev má lví kartáč. Péče o tělo je pro nás důležitá. Proč se ptáš?“

„Ale, jen tak,“ usmál se medvěd.

Spokojeně se vydal na cestu domů.

A znovu potkal myš. Napadlo ho, že k ní byl ráno trochu nezdvořilý. Proto se teď zastavil.

„Dobrého dne vinšuju!“ vykřikl zvesela.

„Dobrého dne *co?*“ odpověděla myš trochu neomaleně.

„Věc se má tak,“ pokračoval medvěd. „Dnes ráno jsem měl naspěch, protože jsem chtěl navštívit svého kamaráda lva. No... zkrátka a dobře... zkrátka a špatně, lépe řečeno, byl jsem k tobě trochu nezdvořilý. Což nebylo správné, nebylo.“

Myš nerozuměla jedinému slovu, protože to nebyla ta myš, co medvěd ráno potkal, ale její dvojče.

„Tak mě napadlo,“ řekl medvěd, kterému se tyhle myší sestry vždycky pletly, „říkal jsem si, že bych tě jako malou omluvu pozval na oběd. Co ty na to?“

Myš se poškrábala pravou přední tlapkou na hlavě.
A jak tam tak stála, pomyslela si: *No jo, medvěd!*
Ale nahlas to neřekla, protože co kdyby si pak medvěd
to pozvání na oběd rozmyslel.

Řekla: „Prima!“ a šla s ním.

Medvěd udělal omelety. Když byly hotové, přišel i jezevec.

Medvěd měl radost, že má tolik návštěv, a omelety chutnaly báječně.